

Villeneuve! Oklali so te psi, umorili! Oh, pravila sem ti, te prosila! Dajte mi, zverine, vsaj njegovo truplo, pustite me k njemu" . . . Tuljenje, divji obrazi dvignjene pesti so nad njo . . . Z zadnjo močjo stiska otroka k sebi, omedli pod udarcem in ko se zave, je v konciergeriji . . .

Take groze spominja Armando tuljenje burje; kako bi se je ne bala, kako bi spala, kadar stoje pred dušo vse strahote njene mladosti . . . To joče, to stoče, podira in ruši, hoče odnesti na ledenih perutih grad, to jo spominja, da je sama na svetu, da nima podpore, nima moža. Saj tisti, čigar ime nosi markiza de Villeneuve, ji ni nič, še manj kot nič. In ona je še mlada. Ljubezen do hčerke ji razplamteva dušo, pa je ne napolnuje. Zraven te ljubezni klije v srcu želja po drugi, in ta želja jo ubija, mori. Ni samo domotožje, nedolžna hčerka moja, ni samo prehlajenje, skrbni Martin. Moža si želim, ki bi bil duša moje duše, del mojega bitja. Visokega rodu, pristaš kraljev bi moral biti -- ti pa,

Martin, si sluga svojega gospodarja. Ti se boriš in umrješ za Napoleona, jaz kličem: Živel kralj! Vrne se Bourbon, z lilijami si ovenčava čeli, Mabelle, najina sreča je v kraljevi pravičnosti. Vse dobiš, moj otrok, deda, grofa d'Auxerrja posestva in očetova. Izveš, da ni Martin tvoj oče. Tlačan je bil komtesi le za šalo, za konjiča. Vendar je bilo lepo, Armande, ko se je zibalo klasje, ko je frlel po polju trak širokega slamnika komtese, ko se je pojavila pod drevjem bujnolasa glava tlačanovega sina, ko je hitelo iz tvojih ust: Lovi mi ribe, Martin, nabiraj mi cvetja, delaj mi piščali, zasviraj, zapoj!

Minilo! minilo! Poteptan je venec rož, izrvan grm. Zgorel je grad slavnih dedov, pod roko drhali sta poginila roditelja, plemeniti soprog . . . In Martin je bil član revolucionarnega kluba, krvave so njegove roke . . . In ni mostu, ki bi peljal nazaj v deželo mladosti, nikdar ne pade stena med tlačanom in markizo . . .

(Dalje.)

Ob grobu Antona Medveda.

Zložil Silvin Sardenko.

Ne, ne, Anton!
Ne bom se v žali pesmi vnel
ob tvojem grobu.
O, bridko verz bi moj zvenel,
če nam bi — in ne tebi pel
ob tvojem grobu.

O ne, Anton!
Grešil bi zoper tvojo smrt
z otožnim verzom;
zaslužil tvoj in božji srd,
če bi na grob tvoj šel potr
z otožnim verzom.

Nebroj resnic,
ki sanja naš jih nepokoj,
v obličju božjem,
kot v polnem dnevu jasni soj,
odkrit sedaj je pred teboj
v obličju božjem.

Kar svet je vzel
in česar ni nikoli dal
z odkrito dušo:
Vse tvoje onkraj grobnih tal!
Tam si se prvič zasmejal
z odkrito dušo.

Ljubezni žar,
ki tostran groba medlo tli
in vse toplote
nikoli nam ne izžari —
nad holmi večnimi gori
iz vse krasote.

In ko si šel
korakov naglih v lepši kraj,
en sam trenutek
pogledal morda si nazaj:
„Ne živel z vami bi sedaj
en sam trenutek!“

Tvoj verni duh
naj v pesmih hrani nam spomin
resnice ene:
ni srečen prej Adamov sin,
dokler ne gleda vrh višin —
Resnice Ene.

